

Biograf ~~~~~

~~~~~
Theatret

Vimmelskiftet 47

PROGRAM

Billetten gælder kun til en Forestilling bestaa-

ende af samtlige Programmets Numre

For hver paabegyndt ny Forestilling maa ny

Billet løses

Ret til Forandringer i Programmet forbeholdes.

Eftertryk forbydes.

Det grafiske Institut, Broelæggerstr. 11, Kbhvn. K.

Fagre Ord — !

Et Skuespil om Kærlighed.

Lærken kom i det gyldne Bur,
— døde af al Stads.....

Som en Høg i et Dueslag kommer han, den unge, rige Storstadsherre, da han en Dag dukker op i den lille Landsby, højt oppe i Tennessees Bjærg, for at feriere og nyde den herlige, vilde, romantiske Natur deroppe.

Han har Hovedstadsmandens lette Karakter, hans overlegne Syn paa Kvinder, og han har kun været faa Dage i den lille Bygd, før han allerede har udkaaret sig Bjærgets skønneste Kvinde som Genstand for sit Kurmageri — som Legetøj i Ferien.

Han kymrer sig intet om, at Pigebarnet, en sød og indtagende, men naiv landlig Skønhed, allerede har et Par Bejlere blandt sine Jævnbyrdige og Bysbørn. Tværtimod — det er ham kun end mere en Spore til at lægge an paa hende.

Og tilsyneladende har han Held med sig.

Den ene af Bejlerne, en skikkelig Musikanter, glider stille i Baggrunden, saasart Kampen begynder om den unge Piges Hjærte, og den anden — ja for ham staar Sagerne dog ikke saa ganske haabløst. Han er Karl for sin Hat — en rask uforfærdet Gut, sund paa Sjæl og Legeme, og stolt og stærk, som en ægte Bjærgets Søn. Og han giver ikke Kampen op.

Hvert Fjed af den Fremmedes vogter han — og hvert Fjed af den Elskedes. Han belurer deres hemmelige Stævnemøder, hører med blødende Hjærte de fagre Ord og den fade Smiger, hvormed Ransmanden søger at daare den lille uerfarne Pige.....

Men den Kvæld — den sidste — da den Fremmede endelig er naaet saa vidt mod sit Maal, at han har faaet Pigebarnet overtalt til at flygte med ham i den tilstundende Nat — til at forlade Hjemmet og Forældrene, og drage med ham ind til Hovedstaden, til de ukendte Æventyr, han har foregøglet hende.

— da træder *han*, hendes Barndomsven, der ejede hendes Hjærte fra de var smaa, imellem.....

Han minder hende i jævne, stilfærdige Ord, om det, de To har haft sammen af uskyldig Glæde og Lykke, og alt det, de endnu har i Vente, om de bliver sammen. Og han nynner for hende den gamle Sang om Lærken, der kom i det gyldne Bur — i Rigmandens herlige Hjem — men døde af al den Stads, fordi den var draget bort fra den frie Mark og den frie Natur, hvor den var født og havde hjemme.

Og Gutten fra Bjærgbyen sejrer i Kampen.

Hans Djærvhed og hans aabne Ærlighed tvinger den Fremmede til at nedlægge Vaabnene, og vende tilbage til den »Civilisation«, hvorfra han kom. Og selv gaar han Arm i Arm med sin Landsbylærke, tilbage til Bygden, hvor de To nu uforstyrrede kan begynde at bygge deres egen fælles Rede.

I Salzburgs Bjærg.

Hvor den evige Sne ligger — !

Som gemt i en Gryde, i en kæmpemæssig Skaal, skabt af vældige Naturkræfter, ligger Byen »Berchtesgaden« midt inde i Salzburgerbjærgene paa Bunden af en Alpedal. Stejle Fjældvægge omgiver som Mure den lille By paa alle Sider undtagen paa det Sted, hvor en smal Kløft ud mod Salzachdalen lukker Porten paa Klem til Omverdenen.

Skønnere Plet findes ikke. Og i Modsætning til mangfoldige andre af de Bjærgkursteder, hvortil Turiststrømmen først har fundet Vej i den allernyeste Tid, har »Berchtesgaden« alt for Hundrede Aar tilbage haft Ry for sin vidunderlige Skønhed og sin sundhedsbringende Natur og har lige saa længe kunnet notere et stort Fremmedbesøg.

Man vil forstaa dette, naar man i Dag har set vore Billeder der nede fra.

Dødens Varselsraab.

Knokkelmanden ved Livsgildet.

I Livet maa Glæden næsten altid betales med Sorg. Glæden er kun kort — Sorgen varer længe ved....

Denne særgelige Sandhed erfarer den unge Vicomte Paul paa en saare uhyggelig Maade.

En Dag faar Paul Besøg af en Ven, som absolut vil have ham med ud at more sig. Paul tager mod Invitationen, følger med Vennen og deltager saa — for første Gang i sit Liv — i et lystigt Kalas. Festen udarter til et Sold efter alle Kunstens Regler — Vinen flyder over alle Bredder, Lystigheden stiger til tøylesløs Vildskab, og ret længe varer det ikke, inden den unge Vicomte, som slet ikke er vant til saadanne Udskejelser, bliver stærkt beruset. Han synker sammen i sin Stol, hans Hoved glider slapt ned paa Bordet — snart sidder han i dyb Søvn.

De unge Soldebrødre har paa det strængeste forbudt nogen som helst at forstyrre dem i deres lystige Gilde. Alligevel er der en, der trodser Forbudet.

Det er en Tjener, der kommer styrtende ind efter Vicomten. Hvad kan der vel være sket?

Der er sket dette, at Vicomtens Bedstefader, — den Mand, der har opdraget Paul og været ham i Faders Sted — er bleven farlig syg og nu ligger og drages med Døden. Paul maa derfor endelig straks komme hjem!

Men Paul er ikke i Stand til at rejse sig.... Hans Kammerater, der er omtrent lige saa berusede som han, viser Tjeneren, i hvilken Tilstand han er, og forklarer ham, at han maa vende hjem uden at faa Vicomten med sig.

Der hjemme ligger Bedstefaderen paa sit yderste. Hans Tanker kredser stadig om hans Barnebarn — hans egen kære Dreng; hans Navn gentager han atter og atter.... Men Paul kommer ikke....

Den gamle Mand drager sit sidste Suk uden at faa sagt Farvel til ham.....

Langt om længe, da det allerede gryer ad Dag, vender Vicomten hjem.

Endnu er han ikke bleven ædru, han vakler ravende ind ad Døren, og hans Træk og Paaklædning bærer tydelige Spor af

Nattesoldet. Sløv og uforstaaende ser han paa sine Søstre, der sidder rundt i Stuen, opløste i Graad — — — Hvad i al Verden gaar der dog af dem? — Han fatter intet af det Hele.

Rædselsslagen stirrer hans Moder paa ham. Hun taler til ham, raaber ham ind i Øret, rusker i ham, afsindig næsten af Sorg og Harme — hun saa jo aldrig før sin Dreng i en saadan Tilstand....

Og omsider svinder den unge Mands Rus. Hans Hjerne klares, hans Sanser begynder atter at virke, og saa sér han, sér hvad der er sket. Han fatter, hvad hans Søstres Graad betyder, hvad Moderens haarde Ord betyder; han sér, at hans Hjem er blevet et Dødens Hus i de Timer, han kastede bort i letsindigt Selskab med unge Galninge og Levemænd.

Fortvivlet synker han sammen ved den gamle Mands Ligbaare. Hans skælvende Læber hvisker hans Navn, medens en Strøm af Taarer lukker hans Øjne.... Hvad hjælper det alt nu! Hvad baader Alverdens Anger, naar Knokkelmanden har sagt sit sidste Ord!

Der gives ej Vej tilbage — —!

Hævnen er sød.

3257

En munter Sommerkomedie med en bedrøvelig Slutning.

Hans og Peter ligger i Haven og tager sig en Middagslur, da deres store Søster Marie og hendes Veninde Hanne finder det passende at vække dem ved at hælde dem Vand oven i Hovedet. Men det skulde de ikke have gjort, for de to smaa Fyre sværger at tage en blodig Hævn over dem, og Tilfældet kommer dem snart til Hjælp.

De ser nemlig, at Marie, der har skjult sig i en Krog af Haven med sit Sværmeri, den meget forlegne Jensen, lægger sin Hat fra sig i Hækken. Hurtig lister de sig ind i Brændehuset og finder en gammel udrangeret Hat, som de vil lægge i Stedet for, men da de kommer ud paa Vejen for at iværksætte Hævnen, faar de Øje paa en Bydreng fra et Hattemagasin, der netop er paa Vej hen til Søsterens Veninde Hanne med en ny Hat til hende. Her er en gunstig Lejlighed til ogsaa at faa Hævn over Hanne, og medens Hans holder Bydrengen op med Snak, lægger Peter den gamle Hat ned i Æsken, medens han praktiserer Hannes nye Hat op paa Hækken i Stedet for Maries Hat.

Da Bydrengen kommer hen til Hanne, og denne midt i et Selskab lukker Æsken op, og i Stedet for sin nye Hat finder en gammel Las bliver der stor Opstandelse. Bydrengen skynder sig afsted igen for at faa Mysteriet opklaret, og finder da ogsaa Hannes nye Hat paa Hækken. Skyndsomst napper han den og sætter afsted i vild Fart tilbage til Hanne med den, men da Marie, der netop har faaet Jensen saa mør, at han er ved at fri, ser, at Drengen stjæler Hatten, tror hun naturligvis, at det er hendes, han render med, og sætter efter ham.

Hos Hanne opklares Misforstaaelsen imidlertid hurtigt, og nu vender hele Selskabet tilbage til Marie for at se, hvordan dette Virvar hænger sammen.

Her kommer de lige tidsnok til at se de to smaa Gavtyve, Hans og Peter, anbringe Maries Hat paa sin gamle Plads, og Finalen paa Historien bliver, at de to Syndere faar den Straf, der retfærdigvis tilkommer enhver, som haver ondt bedrevet.

Hans og Peter ligger i Haven og tager en Middagslur, da deres store Søster Marie og hendes Veninde Hanne finder det passende at vække dem ved at vande dem oven i Hovedet. Men det skulde de ikke have gjort, for de to smaa Fyre sværger at tage en blodig Høvn over dem, og Tilfældet kommer dem snart til Hjælp. De ser nemlig, at Marie, der har skjult sig i en Krog af Haven med sit Sværmeri, den meget forløgne Jensen, lægger sin Hat fra sig paa Hækken. Hurtig lister de sig ind i Brændehuset, og finder en gammel udrangeret Hat, som de vil lægge i Stedet for, men da de kommer ud paa Vejen for at iværksætte Høvnen, faar de Øje paa en Bydreng fra et Hattemagasin, der netop er paa Vej hen til Søsterens Veninde Hanne med en ny Hat til hende. Her er en gunstig Lejlighed til ogsaa at faa Høvn over Hanne, og medens Hans holder Bydrengen op med Snak, lægger Peter den gamle Hat ned i xx Æsken, medens han praktiserer Hannes nye Hat op paa Hækken i Stedet for Maries Hat. Men da Bydrengen kommer hen til Hanne, og denne midt i et Selskab lukker Æsken op, og i Stedet for sin nye Hat finder en gammel Las, bliver der stor Æpstandelse. Bydrengen skynder sig afsted igen for at faa Mysteriet opklaret, og finder da ogsaa Hannes nye Hat paa Hækken. Skyndsomst napper han den og sætter afsted i vild Fart tilbage til Hanne med den, men da Marie, der netop har faaet Jensen saa mør, at han er ved at fri, ser, at han stjæler Hatten, tror hun naturligvis, det er hendes, han render med, og sætter efter ham. Hos Hanne opklares Misforstaaelsen imidlertid hurtigt, og nu vender hele Selskabet tilbage til Marie for at se, hvordan dette Virvar hænger sammen. Her kommer de lige tidsnok til at se de to smaa Gavtyve, Hans og Peter anbringe Maries Hat paa sin gamle Plads, og Finalen paa Historien bliver, at de to Syndere faar den Straf, der retfærdigvis tilkommer enhver, som haver ondt bedrevet.

A/S **NORDISK
FILMS - KOMPAGNI**
KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“

Telephon Amt IV 10191.

Die Rache ist süss.

Hans und Peter liegen im Garten und halen ein Mittags-schläfchen, als ihre grosse Schwester Marie und deren Freundin Hanna es für angebracht halten, sie zu wecken, indem sie ihnen eine Schüssel Wasser über den Kopf giessen. Das hätten sie aber nicht tun sollen; denn die beiden kleinen Kerle schwören, blutige Rache an ihnen zu nehmen, und bald kommt ihnen denn auch der Zufall zur Hilfe. Sie sehen nämlich, dass Marie, die sich mit ihrer Schwärmerei, dem stets verlegenen Jensen, in einem Winkel des Gartens versteckt hat, ihren Hut abnimmt und auf die Hecke legt. Schnell schleichen sie sich in den Holzstall und finden einen alten ausrangierten Hut, mit dem sie Mariens Hut vertauschen wollen. Als sie aber auf den weg hinaus kommen und ihre Rache ausführen wollen, erblicken sie den Laufburschen eines Hutgeschäfts, der gerade mit einem neuen Hut auf dem Wege zu Hanna ist. Es bietet sich ihnen also eine günstige Gelegenheit, sich gleichzeitig an ihr zu rächen, und während Hans mit dem Laufburschen redet, um ihn aufzuhalten, legt Peter den alten Hut an Stelle von Mariens in die Hutschachtel während er den neuen Hut auf die Hecke praktiziert. Als nun der Laufbursche zu Hanna kommt und diese, die sich gerade in froher Gesellschaft befindet, die Hutschachtel öffnet und statt ihres neuen Hutes die alte Kiepe findet, entsteht natürlich Aufruhr und Empörung. Der Laufbursche spurtet sich zurück, um das Wunder aufzuklären und findet denn auch Hannas neuen Hut auf der Hecke. Eiligst nimmt er ihn fort und läuft damit im wildesten Galopp zu Hanna zurück; aber als Marie, die gerade jensen so mürbe gemacht hat, dass er im Begriff ist, um sie anzuhalten, sieht, wie der Bursche den Hut stiehlt, glaubt sie natürlich, es sei ihrer und setzt ihm nach. Bei Hanna klärt sich indessen das Missverständnis baldigst auf, und die ganze Gesellschaft begibt sich jetzt zu Marie, um zu sehen, wie all der Wirrwarr zusammenhängt. Sie kommen gerade rechtzeitig und können beobachten, wie die beiden kleinen Strolche, Hans und Peter, Mariens alten Hut auf seinen früheren Platz legen. Ende der Geschichte ist, dass die beiden Missetäter ihre Strafe erhalten, wie sie von Rechts wegen jedem zukommt, der da Böses im Schilde führt.

A/s NORDISK FILMS - KOMPAGNI KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

NORDISK FILMS CO.

25 Cecil Court, Charing Cross Road, W.C.

Released Saturday, February 24th, 1912.

HOMELESS.

A thrilling dramatic photoplay depicting a woman's downfall.

Magda is wooed by three different men Halling, Hilmer and Dr. Broughton. The latter, one evening, invites her into the garden but although he loves her he is afraid to propose. They part, Magda to continue her walk whilst Broughton returns indoors. Halling who has watched how his rival's suit has proceeded seizes upon the opportunity presented and hurries after Magda. He overtakes her, proposes and is accepted. On their return to the house their engagement is announced much to the sorrow of Ellen, Magda's sister, who herself is passionately devoted to Halling. The couple are married and their union is blessed by the birth of a baby girl. But soon after this Hilmer renews his advances to Magda, who has tired of her husband. Meanwhile, Broughton out of his great love for Magda, seeing the way the wind blows, does all in his power to prevent the husband and wife drifting apart. Magda is continually quarrelling with Halling and after one particularly fierce wordy combat writes Hilmer consenting to elope with him to night. Hilmer gets the message and to provide money for their flight robs the bank safe. The guilty pair board a liner bound for New York. Here they plunge into a round of pleasures, until Hilmer becomes aware that he is being followed by detectives. He hurries to his lodgings where he fills Magda's handbag with the stolen notes and instructs Magda to slip out so as not to be seen by the detectives. This she does, while Hilmer is dragged off to the police station. Wandering to a public park she comes over faint and is assisted to a seat by a woman. The latter sees the handbag which she steals. Hurrying away she is crossing a road when a motor car crashes into her and kills her. She is found in possession of the missing bag and is buried under the name of Magda. The erring wife, recovering from her fainting fit, discovers her loss. Destitute there is nothing for her but to beg. Failing to obtain enough food by this means she tries singing in a park. Her vocal efforts soon collect a crowd amongst whom is the manager of a variety house. He being struck with Magda's voice offers her an engagement. She appears and becomes an instantaneous success. After a few years she has amassed a fortune. Her aching heart cries out for her child and refusing to sign another contract she returns to her old home. Halling, believing his wife dead has married Ellen. Into the midst of the now happy family breaks the disturbing element in the form of Magda. She begs to be allowed to see her child, but her request is refused. Later disguised, she returns to the house and kidnaps her daughter, whom she takes to her lodgings, but all her efforts to satisfy the little one's craving for her mother, as she calls Ellen, are in vain. She therefore determines to return the child to her husband. She does so and places the baby in Ellen's arms. Then remarking that they will never see her again, she slips out. Broughton has fathomed her intentions and follows her. She makes for the pier and climbing on to the hand rail is about to throw herself into the water, when Broughton rushes up to prevent her. After a gentle remonstrance he leads her off determined to help her to lead a new life.

Length 3214 feet.

REVENGE IS SWEET.

A grand comedy with plenty of clean wholesome fun.

Two schoolboys are lying fast asleep in the garden when their two sisters Annie and Mary, liberally besprinkle them in water. The youths plot revenge. The occasion soon presents itself. Annie orders a new hat to be sent home, while Mary has a young man and wishes to be alone with him. Mary takes off her hat and rests it on the edge, but during her love making is continually interrupted by her brothers. The latter rake out from a dust heap what was once a hat and go to meet the messenger from the milliners. While one attracts his attention the other takes out the latest creation in feminine head gear and replaces it with the old one. Mary's hat on the hedge is also moved and the new hat put in its place. The messenger proceeds and delivers up the hat box to Annie. She, surrounded by a crowd of friends, expectantly opens the box and places it on her head. Instantly roars of laughter arise as it is seen what she is wearing. The messenger is questioned, but as he knows nothing of the change he is sent back to the shop. On his way he spies the proper hat on a hedge and catching it up he places it in his box and hurries back to Annie. Mary misses her hat and her lover gives chase. Complications ensue but eventually the boys meet their Waterloo.

Length 535 feet.

Announcement Slides for these films can be obtained from the
Tyler Apparatus Co., 11, Charing Cross Road, or direct from us.